

7

Cože?

„Je z tebe zase člověk,“ zkonstatuju.
„Jenom přikývne. Rychle seběhnu několik posledních schodů. Snažím se zorientovat v tom, co se tu děje, ale jsem ztracená. Nemám ponětí, co mám Neporazitelnému netvorovi říct, a netuším, jak se k němu chovat. Je to jediný další žijící chrlič na světě, což znamená, že bychom měli mít něco společného.“

„Ale popravdě jsem se nikdy necítila vzdálenější – což je víc než zvláštní vzhledem k tomu, že ho slyším v hlavě.“

„Jsi v pořádku?“ zeptám se a posadím se na protější židli u šachového stolku.

„Strach. Velký strach,“ pronese tentokrát nahlas, až sebou trhnu. Jistě, mluvili jsme spolu na ostrově, ale jsem zvyklá ho slyšet v duchu, takže mi chvíli trvá, než si na jeho skutečný hlas zvyknu.

Přikývnu. „To vím. Slyšela jsem tě ve spánku. Vzbudilo mě to.“

„Promiň.“ Zatváří se provinile. „Musíme spěchat.“

„Neomlouvej se,“ zavrtím hlavou. „Ale proč musíme spěchat? Co se děje?“

„Nemít čas.“

Netuším, jestli mluví o sobě nebo o někom jiném. Z celého srdce doufám, že dochází čas Cyrusovi, ale pochybuju, že bych měla takové štěstí. „Kdo nemá čas?“

Místo odpovědi se narovná v židli, aby to ještě zdůraznil, a zopakuje: „Nemít čas.“

Čímž mi neprozradí nic, co bych už nevěděla. Pořád opakuje *nemít čas* a trochu mě to začíná děsit – zvláště když si uvědomím, kolik různých věcí se

v tuhle chvíli děje. Už nám skoro dochází čas k záchraně studentů? Vrací se pro nás Cyrus? Chystá se mi koruna samovznítit v dlani?

„Co nemá čas?“ zkusím frustrovaně. „A co se pak stane?“

Zase neodpoví. No jistě – vždycky mě uměl vystrašit varováním, ale nikdy mi nedal žádné podrobnosti. Od průchodu tunely, když jsem poprvé přijela, přes divně vypadající strom na školních pozemcích až po věžeňskou celu, kde jsme byli s Hudsonem, Flintem, Remym a Calderovou zavření, mi dal spoustu rad. Jen mi nikdy neřekl, k čemu mi budou nebo co bych teda měla dělat.

V některých ohledech je to užitečné, ale v jiných rozhodně ne.

Jako třeba teď, když drží v ruce šachovou figurku upíří královny.

„Chceš si zahrát šachy?“ zeptám se a ignoruju figurku, která se nápadně podobá Delilah. Proč mi to došlo až teď? Díky, ale ne. Tohle už jsem zažila a nemám zájem to opakovat. Zvláště kdyby to znamenalo, že budu muset sebrat i upířího krále. V žádném případě se dobrovolně nepřiblížím k Cyrusovi, i kdyby to měla být jenom jeho mramorová podobizna. „V tom případě zavolám draky.“

Netvor zavrtí hlavou.

„Takže si nechceš zahrát?“

„Nemít čas.“ Zvedne figurku.

„Upíří královna nemá čas? To mi zrovna moc nevádí, víš?“

Tentokrát si chrlič povzdechne, jako by byl zklamaný, že ho nechápu. Je mi to vážně líto, ale jeho roztěkaný způsob komunikace mi to zrovna neusnadňuje. Jenže copak ho můžu soudit? Kdybych strávila tisíc let spoutaná v jeskyni, kde by se mě pravidelně pokoušely zabít nadpřirozené bytosti z celého světa, moje chápání jazyka – a reality – by bylo taky nejspíš dost chabé.

Jenže přesně proto je moje snaha o pochopení ještě složitější. Protože pokud ho tisíc let v izolaci přivedlo k šílenství, jak můžu věřit tomu, co se mi snaží říct?

Teď je řada na mně, abych si povzdechla. Celý tenhle průšvih se čím dál víc mění v noční můru.

„Grace.“